

foglalkozott, szakértőt hallgatott meg és határozatilag a per tárgya értékét 750 millió K-ban állapította meg és ezt a megállapítást mindkét felsőbbiróság irrevonatköző fellebbezés, illetve felülvizsgálat dacára érintetlenül hagyta, úgy, hogy e kérdést véglegesen eldöntötte.

Az illetékkiszabásnál ez az érték a fenti szabály alapján helyesen vétetett alapul és a perbirósági ezen döntés helyességének felülbirálata az illetékkiszabási hivatalok és e bíróság jogkörébe nem tartozik.

A felebbezett elsőbirói ítélet kihirdetésekor bélyegjegyben lerótt ítéleti illetékeknek vagy egy részének visszatérítése nem igényelhető azon az alapon, hogy a felebbezési bíróság közbenszóló ítéletei folytán tartott új tárgyaláson a kereseti követelés leszállítatott (Közigazgatási Bíróság 12.299/1928. P. szám.) Az iratok adataiból megállapított tényállás szerint panaszos 18,480.000 korona iránt indított keresetet s az így indított perben a kir. járásbiróság ítélettel döntötte el a pert és a keresetet mint időelőttit elutasította. Panaszos ennek az ítéletnek illetékét bélyegeken le is róttá.

A felebbviteli bíróság közbenszóló ítélettel határozott, a kereset jogalapját megállapította s a kir. járásbiróságot arra utasította, hogy a követelt kárösszeg mennyisége tekintetében tartson tárgyalást s hozzon új határozatot. Az így megtartott tárgyaláson panaszos kereseti követelését az eredetileg követelt 18,480.000 koronáról 450 pengőre szállította le, amelyből a kir. járásbiróság jogerősen 358 pengőt és részperkötséget ítelt meg. Ezután panaszos a kir. pénzügyigazgatósághoz visszatérítés iránt kérvényt nyújtott be, azon az alapon, hogy az illetékkötelezettség őt csak a leszállított kereseti összeg alapulvétele mellett terheli s amennyiben a felebbezési bíróság feloldó ítélete következtében tartott tárgyalás után döntötte el a pert végérvényesen a kir. járásbiróság, a leszállított kereseti összeg után járó illeték, a már lerótt illetékbe beszámítandó s az így jelentkező különbözet részére visszautalandó. A kir. pénzügyigazgatóság ezt a kérelmet elutasította. A panaszirat a visszatérítési kérelem indokain alapszik. Panaszos álláspontja téves. Ugyanis a kir. törvényszék, mint felebbezési bíróság a pert nem feloldó határozattal, hanem közbenszóló ítélettel döntötte el. A kettő között lényeges különbség áll fenn. Mert míg a közbenszóló ítélet a perbeli vitát érdemben, — a jogalap kérdésében dönti el végérvényesen, (Pp. 391. §.) addig a feloldó határozatot (végzést) a felebbviteli bíróság csakis a Pp. 504. §-ában tüzetesen meghatározott alaki hiányok fennforgása esetében hozhat.

Minthogy ily feloldó határozat a perben nem keletkezett, minthogy a kir. járásbiróság a pert az eredetileg követelt

összegre nézve elutasító ítélettel döntötte el, minthogy az a körülmény, hogy a fellebbviteli bíróság intézkedése folytán tartott tárgyalás alkalmával felperes az eredeti követelés összegét leszállította, nem ad jogalapot arra, hogy az eredeti kereseti összeg után, az ítélet kihirdetése alkalmával bélyegekben lerótt illeték egészben vagy részben visszatéríttessék és így a fennforgó esetben az 1924. évi XLIII. t.-c. 59. §-a alkalmazásának helye nincs, a panasznak helyet adni nem lehetett.

Közbenszóló ítélet illetékét a perértékre való tekintet nélkül bélyegjeggyel kell leróni. (Közigazgatási Bíróság 6521/19928. P. szám.) A vitás illetéket a panaszos ügyvéd által képviselt B. G.-nak F. A. ellen 828,000.000 K tőke iránti perében az alperes kártérítési kötelezettségét megállapító közbenszóló ítélet után felemelt mérvben azért követelik, mert a panaszos az 1,656.000 K határozati illetéket az ítélet hozatalakor le nem róttá. A panaszos az illeték kiszabását azért támadja, mert a határozati illetéket összegére való tekintettel nem tartozott bélyegben leróni.

A panasz alaptalan. A követelés alapjának fennállását megállapító közbenszóló ítélet az 1914:XLIII. t.-c. 11. §-ának, illetve az 1924. évi július 1-től életbelépett 68.600 sz. pénzügyminiszteri rendelet értelmében esik illeték alá, a hivatkozott törvénycikk 15. §-a pedig a 11. §-ban felsorolt illetéket kiveszi azon ítéletek közül, amelyek után az illetéket készpénzben kell fizetni és így a panaszos az összecszerűség szempontjából nem vitás illetéket az ítélet meghozatalakor bélyegben tartozott volna leróni.

Ha a lefoglalt ingóságok értéke nagyobb mint az igényperben szereplő követelés összege, ez utóbbi szolgál az ítéleti illeték alapjául. (Közigazgatási Bíróság 3273/1927. P. szám.) Igényperben az 1914:XLIII. t.-c. 31. §. utolsó bekezdése értelmében az illeték mértéke tekintetében vagy a követelés összege, vagy az igényelt ingók értéke irányadó. Nem vitás, hogy az ingók értéke nagyobb, mint a perbe vont mindkét foglaltató követeléseinek összege.

A panaszos kifogása folytán csak az az eldöntendő kérdés, hogy panaszost terhelő ítéleti illeték szempontjából csak az ő követelése, vagy mindkét hitelező követelésének együttes összege az irányadó. A m. kir. közigazgatási bíróság e tekintetben a kir. pénzügyigazgatóság döntését helyesnek elfogadta, mert az előbb idézett törvényszakasz szerint, ha a lefoglalt ingók értéke nagyobb, úgy az igényperben szereplő követelés irányadó az illeték szempontjából, amiből ellenkező kifejezett rendelkezés hiányában az következik, hogy abban